

Arrest

nr. 231 652 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 oktober 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2 Op 16 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Ninove en door een medewerker van DVZ op 16.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : H(...)

voornaam : Z(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Il

nationaliteit : Onbepaald

In voorkomend geval, alias: K(...) R(...) °(...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maand in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: K(...) R(...) °(...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij een week in NI verbleef met een visa en daarna 3 maand in België. Hij zegt dat hij hier is voor een beetje werk. Betrokkene geeft algemeen aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land. Verder geeft hij aan niet ziek te zijn en enkel een oom te hebben in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen, *in casu* de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : (...)

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel en alleen gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan aangezien er in zijn hoofde een risico op onderduiken zou bestaan.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat bovendien geen plausible motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk was om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Immers, de bestreden beslissing motiveert dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan aangezien verzoeker tijdens zijn 3 maanden verblijf in België, zijn verblijf in België niet op de wettelijke manier zou hebben trachten te regulariseren. Verzoeker zou zich immers niet hebben aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 8 Vw. bepaalde termijn en zou geen bewijs leveren dat hij op hotel logeert.

Daarenboven zou verzoeker een alias hebben gebruikt.

Dat verzoeker - zoals ontelbare andere toeristen die jaarlijks België bezoeken - geen kennis had van de bepalingen van artikel 8 Vw. en dus niet op de hoogte was van het feit dat hij een aankomstverklaring diende te doen.

Bovendien verbleef verzoeker bij zijn oom, de Heer A(...) K(...), een Nederlandse Unieburger, welke woonachtig is in Harelbeke, zodat verzoeker niet in een hotel verblijft.

Het feit dat verzoeker geen aankomstverklaring heeft gedaan en zijn legaal verblijf zeer kortstondig heeft overschreden, zijn dan ook geen dermate zware elementen die het opleggen van een inreisverbod verantwoorden of noodzakelijk maken.

Ook het gebruik van een alias, uit vrees voor de plotse aanhouding door de Belgische autoriteiten, verantwoordt eventueel dat een bevel om het grondgebied wordt opgelegd met vasthouding, doch verantwoordt geenszins het opleggen van een inreisverbod.

Dat er bovendien niet werd aangetoond dat er effectief sprake is van een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoeker bij zijn oom in Harelbeke verbleef en kon verzoeker daar dan ook steeds terugvinden.

Verzoeker heeft zich nooit onttrokken aan een controle door de autoriteiten of is daadwerkelijk en moedwillig ondergedoken, doch heeft enkel niet aan de verplichting gedaan om een aankomstverklaring te doen op de gemeente, iets waarvan verzoeker overigens niet op de hoogte was.

Dat dit feit dan ook geenszins kan beschouwd worden als een 'risico op onderduiken' en dan ook geenszins het opleggen van een inreisverbod rechtvaardigt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Zoals voorafgaandelijk aangetoond, is er in hoofde van verzoeker geenszins een risico op onderduiken. Verzoeker verbleef bij zijn in België woonachtig oom en heeft zich enkel niet aangemeld bij de gemeente, aangezien hij hiervan ook niet op de hoogte was.

Dat een dergelijk handelen dan ook geenszins kan beschouwd worden als een risico op onderduiken.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd en "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt voor de duur van het inreisverbod een termijn opgelegd van 2 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker verklaarde een week in Nederland te hebben verbleven met een visum en hij nadien naar België is gekomen, waar hij al een drietal maanden verblijft. Verzoeker zou niet aangeven ziek te zijn en verklaarde een oom te hebben in België, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk zou zijn gemaakt.

Voorts zou verzoeker niet getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven, zodat gelet hierop en het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel zou zijn.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Temeer daar verzoeker slechts een drietal maanden in België verblijft en bijgevolg slechts zeer kortstondig illegaal in België verblijft.

Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de bijna maximumtermijn moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, nl. de motivering als zou er in casu geen schending van de artikelen 3 en 8 aannemelijk zijn gemaakt, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van maar liefst 2 jaar op te leggen, terwijl verzoeker slechts voor een zeer korte periode zijn legaal verblijf heeft overschreden.

Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker slechts drie maanden in België verblijft en bijgevolg slechts zeer kortstondig zijn legaal verblijf heeft overschreden, zodat het geenszins redelijk is om een inreisverbod van maar liefst 2 jaar op te leggen.

Dat de duur van het inreisverbod dan ook niet in verhouding staat tot de duur waarbinnen verzoeker zijn legaal verblijf in België heeft overschreden en dan ook onredelijk is.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat dit in casu het geval is, nu duur van het inreisverbod dan ook niet in verhouding staat tot de duur waarbinnen verzoeker zijn legaal verblijf in België heeft overschreden en er van een risico op onderduiken ook geen sprake is.

Dat de bestreden beslissing dan ook het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel schendt.

3.

Dat de bestreden beslissing tenslotte ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker veel ernstiger worden voorgesteld dan deze in werkelijkheid zijn. Immers, er is in hoofde van verzoeker geen sprake van een risico op onderduiken, louter omwille van het feit dat hij geen aankomstverklaring heeft gedaan.

Noch heeft verzoeker zijn legaal verblijf lang overschreden en is er slechts sprake van een zeer korte periode van illegaal verblijf.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker druist dan ook in tegen het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en werd genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze werd onderzocht.

Immers, indien verweerder op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker had bestudeerd, was hij nooit tot het besluit gekomen dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestond.

Het verblijven bij een oom, uit onwetendheid geen aankomstverklaring bij de gemeente doen en slechts kortstondig het legaal verblijf overschrijden, kunnen immers bezwaarlijk beschouwd worden als tekenen die wijzen op een risico op onderduiken.

Dat het dossier van verzoeker dan ook niet op een zorgvuldige manier onderzocht en beoordeeld werd en er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet afdoende werd gemotiveerd.

Daarnaast blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat de aangevoerde schending van "de motiveringsplicht" tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen

kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Dit blijkt tevens uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de bijlage 13septies van 16 oktober 2019. De verzoekende partij heeft de voormelde verwijderingsbeslissing niet aangevochten. De vaststelling in de voormelde bijlage 13septies dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijft dan ook overeind. De verzoekende partij kan het opleggen van het inreisverbod op zich derhalve niet betwisten.

In de mate dat de verzoekende partij ingaat op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft. Zoals hoger reeds vastgesteld, volstaat de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan reeds om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

Gelet op het bovenstaande gaat de Raad niet nader in op het deel van het enig middel met het opschrift “2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod”. Ook het als derde genummerde onderdeel van het met “2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod” betitelde deel, waarin de verzoekende partij de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel toelicht, blijkt inhoudelijk slechts betrekking te hebben op het opleggen van het inreisverbod op zich, ondanks het feit dat het

voormelde opschrift anders doet vermoeden. Ook op dit onderdeel gaat de Raad dan ook niet verder in. Bijgevolg beperkt de Raad zich tot de bespreking van de eerste twee onderdelen van het met “2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod” betitelde deel van het enig middel.

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zoals de verzoekende partij ook benadrukt, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: “De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf erkent, verwijst de gemachtigde in de motivering met betrekking tot de specifieke duur van twee jaar voor het inreisverbod naar een aantal elementen. Zij kan dan ook niet elders in het verzoekschrift voorhouden dat de gemachtigde slechts zou hebben vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat het inreisverbod door middel van de opgenomen motivering niet op een afdoende manier motiveert waarom aan haar een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur. Volgens haar geldt dit des te meer, daar zij slechts een drietal maanden in België verblijft en bijgevolg slechts zeer kortstondig illegaal in België verblijft. De verzoekende partij voert verder aan dat ook de motivering dat er *in casu* geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk zou zijn gemaakt, niet kan worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantoonst om een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen, terwijl zij slechts voor een zeer korte periode haar legaal verblijf heeft overschreden.

De verzoekende partij verliest met haar betoog uit het oog dat het voormelde artikel 74/11, § 1, tweede lid slechts de verplichting oplegt om voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij maakt niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat dit ook zou betekenen dat de gemachtigde zou moeten motiveren waarom hij niet kiest voor een kortere termijn.

De Raad benadrukt verder dat de gemachtigde *in casu* heeft geopteerd voor een termijn van twee jaar, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat hij daarbij “de bijna maximumtermijn” (die drie jaar bedraagt) heeft opgelegd.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de duur van het inreisverbod niet in verhouding staat tot de duur waarbinnen zij haar legaal verblijf in België heeft overschreden en waarbij ook van een risico op onderduiken geen sprake is. Volgens haar is het geenszins redelijk om een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen en bestaat een kennelijke wanverhouding tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

De verzoekende partij geeft met haar betoog slechts te kennen het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, maakt niet dat de motivering met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. De gemachtigde beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid, weliswaar binnen de grenzen van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat de elementen waarnaar de gemachtigde in de betrokken motivering verwijst, elementen zijn die op haar specifieke geval betrekking

hebben. De Raad wijst in dit verband tevens erop dat de aangehaalde elementen beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij heeft op 16 oktober 2019 inderdaad verklaard reeds drie maanden in België te zijn, nadat zij één week in Nederland heeft verbleven met een visum. Ook gaf zij aan hier te zijn voor een beetje werk, niet terug te kunnen naar haar land (zonder daarbij een specifieke reden op te geven), geen ziekte te hebben die haar belemmert te reizen of terug te keren, en een oom in België te hebben. Verder wijst de Raad erop dat de gemachtigde zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar het overschrijden van de termijn van legaal verblijf in België. Zoals de verzoekende partij ook zelf meermaals erkent, stoelt hij zijn beslissing voor de specifieke duur van twee jaar op verschillende elementen, waaronder het belang van de immigratiecontrole. De verzoekende partij kan zich, om aannemelijk te maken dat de opgelegde duur van twee jaar onredelijk is, dan ook niet beperken tot een verwijzing naar slechts één van de elementen die de gemachtigde in zijn beoordeling heeft betrokken. Voor het overige verwijst de verzoekende partij nog naar een risico op onderduiken, maar in dit verband stelt de Raad vast dat de gemachtigde met betrekking tot de duur van het inreisverbod geenszins heeft verwezen naar enig risico op onderduiken. In deze mate mist het betoog van de verzoekende partij dan ook feitelijke grondslag.

Ten slotte wijst de Raad nog erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad bijkomend erop dat dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat het betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen. Een beslissing tot verwijdering is overeenkomstig artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Een inreisverbod daarentegen is overeenkomstig artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*. Omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inroepen. Dat de gemachtigde in de motivering van het bestreden inreisverbod zelf naar deze bepaling verwijst, kan hieraan geen afbreuk doen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE